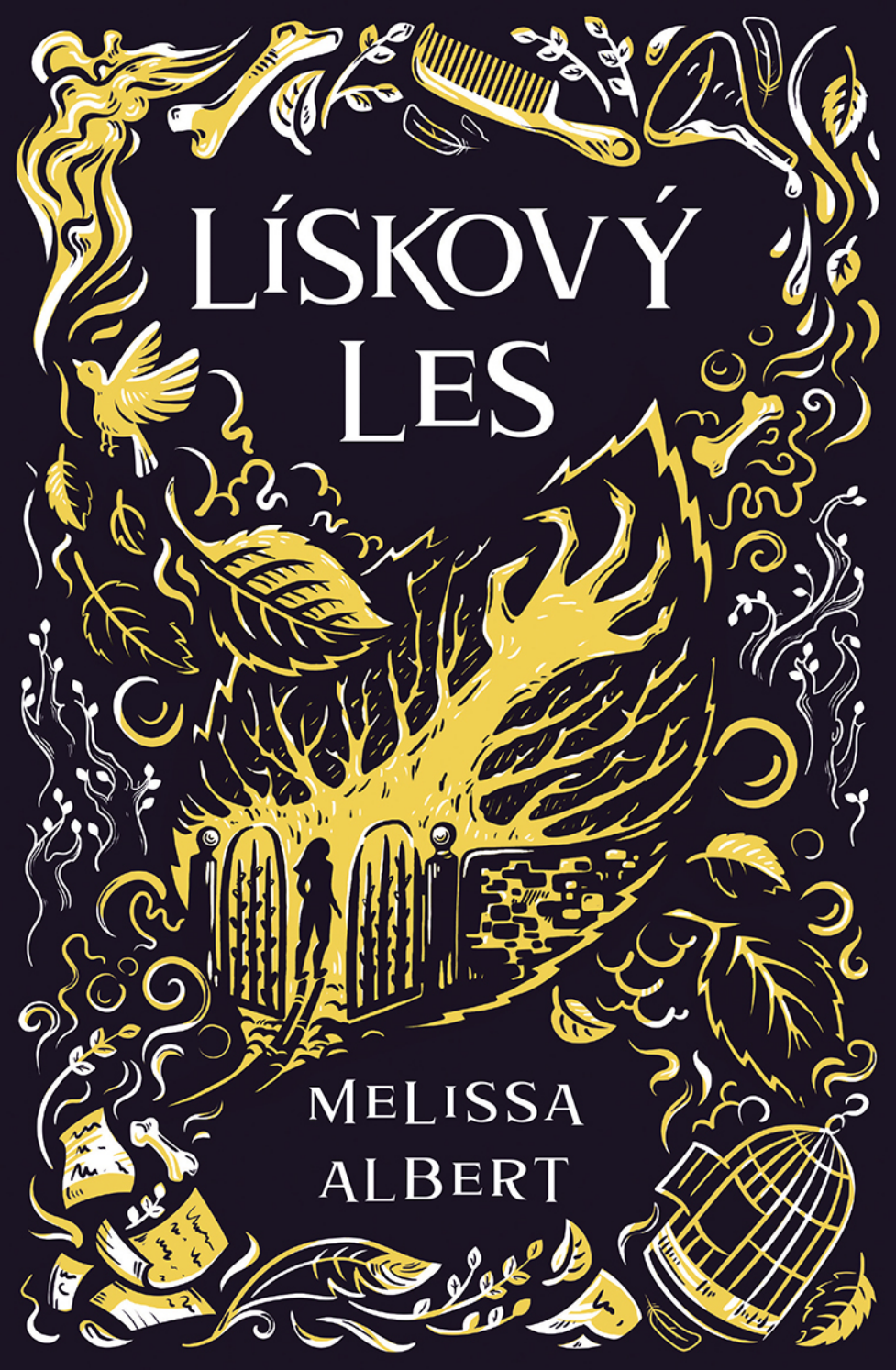

LÍSKOVÝ LES

MELISSA
ALBERT

LÍSKOVÝ LES

MELISSA ALBERT

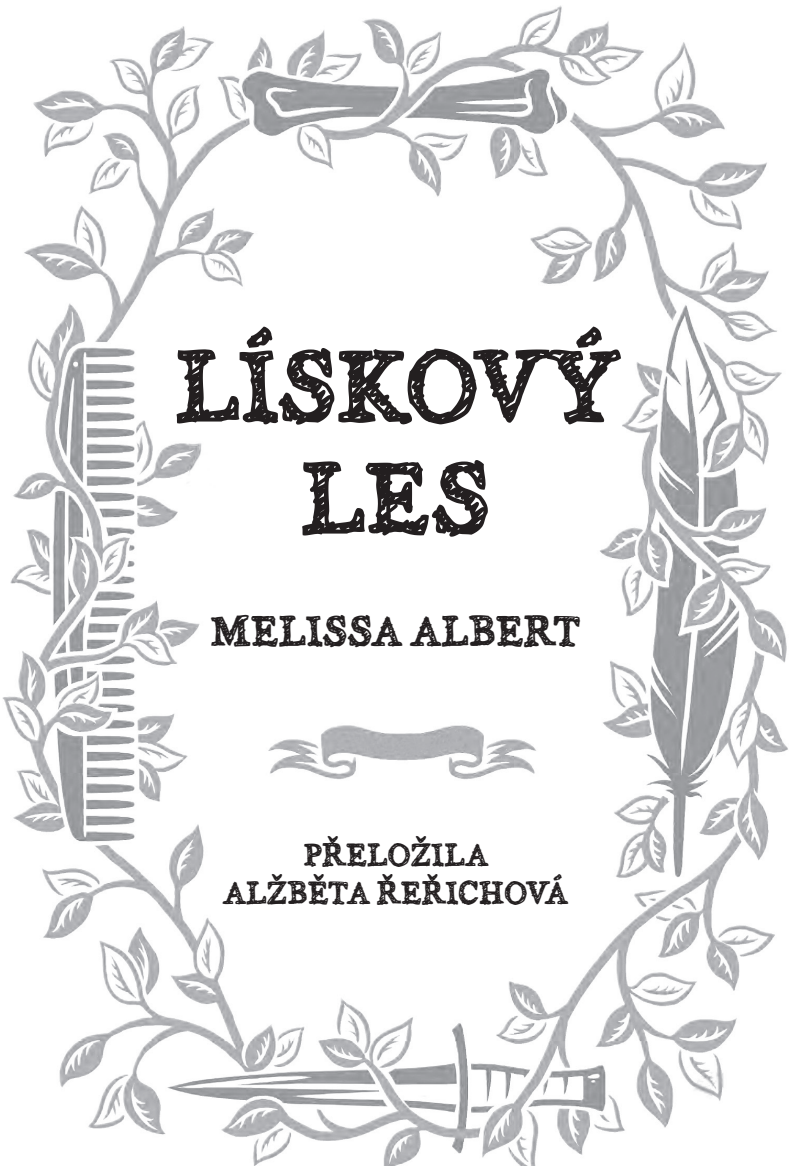

Copyright © 2018 by Melissa Albert
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Alžběta Řeřichová, 2018
Obálka © Kreatika s.r.o., 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-120-2 (pdf)

LÍSKOVÝ LES

MELISSA ALBERT

**PŘELOŽILA
ALŽBĚTA ŘEŘICHOVÁ**

S láskou a vděčností mým rodičům,
kteří mi nikdy nevzali knihu z ruky.

*Vydal jsem se do lískového lesa,
protože jsem měl hlavu jako v plamenech.*

W. B. Yeats, „Píseň toulavého Aengea“

1

Althea Proserpinová vychovává svoji dceru na pohádkách a příbězích. Bylo nebylo, kdysi žila jedna dívka jménem Anna Parksová. Tak jako spousty ostatních snůlků v padesátých letech přijela na Manhattan s kufrem napákným nadějemi. A pak se ztratila. Potom se však zase vrátila a dosáhla velice zvláštního druhu slávy plné jak pozlátka, tak rovněž čehosi temného.

Nyní žije v ústraní v téměř pohádkovém domě kdesi v černých lesích. Spolu se svým manželem tam vychovává pětiletou dceru. Otec malé dívky je skutečného královského původu, a hodí se tak k Altheině neutuchající slabosti pro pohádky. Když jsem s ní hovořila po telefonu, její hlas mě uchvátil svou svůdností, která z něj doslova tryská, stejně jako z jedné z jejích nejznámějších fotografií, na které má prsten a v ruce drží cigaretu. Otázala jsem se, zda by bylo možné setkat se s ní osobně, a její smích připomínal horkou

whisky stékající po kostkách ledu. „Na cestě za mnou byste se ztratila,“ řekla. „Potřebovala byste drobečky chleba nebo klubko nití.“

Královna z Vnitrozemí, Vanity Fair, 1987

Moje mamka měla to štěstí, že na rozdíl ode mě byla vychována na moudrých lidových pohádkách. Já jsem vyrostla na nekonečně dlouhých silnicích, které se kolem mě celé mé dětství kroutily jako jeden velký had. Moje nejstarší vzpomínky jsou plné zápachu horkého asfaltu a především blankytně modrého nebe, které jsem sledovala skrze střešní okénko našeho hrkajícího auta. Maminka ovšem říká, že něco takového je zcela nemožné, protože naše auto žádné střešní okno nemá. To mi však nebrání v tom, abych kdykoli, když zavřu oči, nespatriła honící se oblaka či zářící slunce, jehož paprsky mě i během chladných zimních dnů příjemně hřály.

Celou zemi jsme s mamkou v našem skromném vozítku procestovaly asi tak stokrát. Velice často nebylo moc o co stát, jelikož z útrob našeho auta se nepřetržitě linul otupující odér nápadně připomínající spálené hranolky a zatuchlou starou kávu. Přespávaly jsme na nejroztodivnějších místech a dennodenně potkávaly spousty často i velmi podivných lidí. Díky tomu jsem zůstávala zcela imunní vůči maminčiným varováním

před záludnými cizinci, protože jsem všechny jednoduše považovala za skorotety a skorostrýce. A to je přesně ten důvod, proč jsem se jako šestiletá nechala naložit neznámým zrzavým mužem do omšelého buicku a strávila s ním čtrnáct hodin na cestě, aniž by kdokoli tušil, kde se nacházíme. Nyní vím, že mamka musela být hrůzou bez sebe, já jsem si to ale ve své dětské naivitě náramně užívala. Dělali jsme pravidelné přestávky a na jedné benzínové pumpě mi koupil tolik palačinek, že by nám vystačily klidně na celý další týden. Ještě týž den jsme však byli zadrženi policejní jednotkou, která nás dostihla na základě výpovědi servírky, jež mě poznala podle popisu ve zprávách.

Na začátku našeho nezákonného putování se mi muž představil jako blízký přítel mé babičky Althey, kterou údajně jedeme společně navštívit. Záhy jsem se však dovtípila, že na tom není ani zbla pravdy a já jsem v rukou úplného cizince. Moje babička v té době totiž žila v naprostém ústraní a s nikým se nestýkala. Ani já jsem ji nikdy nebyla navštívit, a proto nebylo obtížné mě na setkání s ní nalákat. Neměla sice žádné přátele, zato se ovšem mohla pochlubit ohromnou základnou svých oddaných fanoušků. A právě o to tomu muži šlo. Plánoval mě využít k tomu, aby se dostal do babiččiny blízkosti, což bylo i pro ty nejskalnější fanoušky neproveditelné.

Poté, co bylo ukončeno vyšetřování a muž byl identifikován jako neškodný tulák, mamka rozhodla, že

už spolu o této události nebudeme nikdy mluvit. Vždy, když jsem zmínila, že muž ke mně byl po celou dobu velmi laskavý a vyprávěl mi legrační příběhy, vyletěla jako čertík z krabičky, a já jsem věděla, že je to i po letech stále velmi citlivé téma. Ovšem jako důvěřivé děcko jsem si vzala do hlavy, že onen muž je můj otec, který si pro mě konečně přišel, abychom si spolu mohli celé dny hrát. Maminka ho šla navštívit do vazební věznice, a když si ho nenápadně prohlédla, nekompromisně mi oznámila, že to můj otec rozhodně není. To však mým přesvědčením nijak nezacloumalo, a ještě několik let potom jsem si byla jistá, že jde o mého tatínka. Po mužově zatčení jsme s mamkou opustily Utah, kde jsme tenkrát již nějakou dobu pobývaly, a přesunuly jsme se do domu svérázných umělců na okraji arizonského města Tempe. Maminka měla neblahou předtuchu, že se mě muž třeba v budoucnu pokusí znovu unést, ale tato obava se naštěstí nenaplnila.

Následující roky jsme žily téměř jako tulačky. Přespávaly jsme u mamčinyých přátel, ale pokaždé, když jsme začaly pociťovat, že už nejsme vítané, jsme spakovaly těch svých pár ruksaků a vydaly se hledat útočiště někam jinam. Často jsme se nacházely na značně pofidérních místech, kde by se matka s dítětem rozhodně zdržovat neměly. Bohužel však naše situace nebyla taková, že bychom si mohly vybírat, a tak jsme se musely spokojit s leccím. Žily jsme ze dne na den jako kočovné nomádky v neustálém pohybu a šířavé

nejistotě, co přinese příštích pár hodin. Vše nabralo naprosto jiných obrátek v roce, kdy jsem oslavila sedmnácté narozeniny a babička Althea zemřela ve svém Lískovém lese.

Když moje mamka Ella obdržela dopis o smrti babičky, celým jejím tělem projelo silné zachvění. Obálka měla krémově zelenou barvu a bylo na ní vytištěno jak mamčino jméno, tak také naše současná adresa. To mě značně překvapilo, protože jsme do našeho nového útočiště dorazily teprve předešlý večer a nešlo mi do hlavy, jak nás mohl někdo takhle rychle najít. Maminka z nočního stolku vytáhla elegantní, ze slovinoviny vyrobený nůž na dopisy a s třesoucí se rukou obálku rozřízla. Její lak na nehty byl tak rudý, až jsem si na první pohled pomyslela, že se pořezala. Z obálky vypadl dopis a mně se podařilo zahlédnout odstavec psaný tučným písmem, ale nepovedlo se mi přečíst jediné slovo. Ella vydala nervy drásající zvuk, jaký jsem nikdy předtím neslyšela. Bylo v něm tolik bolesti a žalu, až mi to vyrazilo dech. Nevěřícíma očima pročítala obsah dopisu znovu a znovu, jako by snad doufala, že tím vyvrátí pravdivost jeho sdělení. Potom psaní zmuchlala a prudkým pohybem ho vyhodila do odpadkového koše. V bytě platil přísný zákaz kouření, jelikož se jednalo o stísněnou garsonku v newyorské čtvrti Upper West Side, kde stačilo málo a vše mohlo být v plamenech, a ve které to smrdělo jako kombinace drahého francouzského mýdla a mokrého psa.

Mamka však na nic z toho nedbala a stále ještě v podivné křeči si zapálila. S výrazem velké úlevy vdechla cigaretový dým a prsty nervózně bubnovala na zelený kamínek svého náhrdelníku. „Moje matka zemřela,“ pronesla dutým hlasem a chraplavě si odkašlala.

I na mě tato smutná zpráva dopadla jako těžký balvan. Víím, že jsem babičku nikdy nepoznala a od doby, kdy jsem si na ni naposledy vzpomněla, uplynulo pěkných pár měsíců, ale přesto jsem k ní cítila jisté pouto. Mamka na mě upřela své velké oči, které se sice leskly, ale neplakala. Poklekla přede mě a obejmula mi kolena. Chvíli jsme setrvaly v této podivné pozici a pak mi už docela vyrovnaně oznámila: „Tohle není... promiň, že to tak řeknu, ale tohle, co se stalo, není pro nás zas tak úplně špatné. Mohlo by to dost věcí změnit.“ Její hlas se však vzápětí zlomil, znovu mi objala kolena a vydralo se z ní žalostné zavzlyknutí. Byl to skoro strašidelný zvuk, který rozhodně neměl na Upper West Side co dělat. Hodil by se spíše někam na opuštěný skotský hrad, ale v prosvětleném newyorském bytě působil nepatříčně. Políbila jsem ji na temeno, přičemž mě okamžitě zavalila zatuchlá vůně kávy a tabáku. Mamka se po chvíli vratce postavila a zpříma mi pohlédla do tváře: „Víš vůbec, co pro nás tohle znamená?“ Jen tak jsem na ni zírala a jakoby snad v očekávání nějaké rady jsem se rozhlédla po luxusně vybaveném pokoji. „Počkej, mami, to jakože jsme zdědily Lískovej les?“

Lískový les byl ohromný pozemek naší babičky, který jsem znala jen z fotografií a který na mě působil jako z nějakého jiného světa, kde bylo všechno možné. Představovala jsem si ho jako fantastickou zemi, kde se děti celý den proháněly na koních a zažívají úžasná dobrodružství. V myšlenkách jsem do něj často utíkala a považovala jsem ho za jakýsi druh útočiště, kam za mnou nikdo nemůže. Představovala jsem si, jak se tam procházím mezi ohromnými fontánami znázorňujícími mytické postavy a živými ploty, které se každou chvíli neklidně zavrtěly a kdykoli z nich mohli vyskočit nepřátelští raraši. Vysnila jsem si tam také obří bazén, jehož hladká hladina zářila tak moc, že jsem musela přivírat oči. Ovšem matčina kostnatá ruka, která pevně sevřela moje zápěstí, mě vrátila zpět do pochmurné reality. „Dobrý bože, to ne. To není možné. To znamená, že jsme osvobozené,“ vysoukala ze sebe.

„Osvobozené od čeho?“ otázala jsem se. Žádné odpovědi jsem se však nedočkala.

Ella se toporně narovnala, svoji z poloviny vykouřenou cigaretu odhodila do odpadkového koše, přesně na onen dopis, a rozhodným krokem vypochoďovala z pokoje. Chvíli jsem jen tak postávala a snažila se vstřebat dojmy z posledních desítek minut. Potom jsem však chytla rozum do hrsti, studenou kávou jsem uhasila již nenápadně doutnající odpadkový koš a vytáhla z něho promočené psaní. Z velké části už bylo ohořelé, ale stále na něm bylo možné rozluštit jednotlivé útržky

jakéhosi textu. Papír vypadal značně ošuntěle, skoro jako by byl napsán před mnoha lety. Nervózně jsem poklekla a rozložila si ho na kolena. Vzápětí se ke mně donesl zápach směsice popela a neznámého parfému. Nic moc jsem však z dopisu nevyčetla: *Posíláme naši upřímnou kondolenci a Stavte se, jakmile budete moci.* Za okamžik moje oči zavadily o kratičké osamocené slovo: *Alice*. Moje jméno. Ve změti rozmazaných a ohořelých písmen jsem se pokoušela rozluštit alespoň nějaké další krátké slovo, které by mi napovědělo, v jaké souvislosti je zde zaznamenáno mé jméno, ale všechny pokusy vyšly vniveč. Plná rozpaků a nejistoty jsem rozčvachtané psaní hodila zpět do koše.

2

Do té doby, než moje babička Althea Proserpinová (rodným jménem Anna Parksová) zemřela ve svém domě v Lískovém lese, žily jsme s mamkou skoro jako dva psanci. Alespoň dvakrát do roka jsme se stěhovaly, ale ať jsme se ocitly kdekoli, smůla se nám vždy lepila na paty a ani na okamžik jsme neměly dojem, že by se to někdy mělo obrátit k lepšímu.

V Providence, hlavním městě Rhode Islandu, maminka vedla lekce umění pro seniory. Nebylo to tam zpočátku úplně špatné, ale naše schopnost přitahovat neštěstí si na nás došlápla i tam. Jedné jasné srpnové noci v našem bytě prasklo potrubí a celý ho vytopilo. Nikde jinde se nic nestalo, jen my dvě jsme se tam tenkrát jako dvě rusalky brodily po kolena ve studené vodě. O něco později jsme na přechodnou dobu žily v Tacomě, pěkném přístavním městě ve Washingtonu.

Obývaly jsme tam skromný karavan, do kterého se vkradla toulavá kočka, a než do posledního drobku zhltna můj narozeninový dort, označkovala si všechny naše věci.

Následně jsme se odvážně pokoušely celý školní rok přečkat v Los Angeles, kde jsme měly pronajatý domek na pozemku milé hipísačky, ovšem její manžel začal po čtyřech měsících trpět příznaky chronické únavy. Ella se nastěhovala do domu k naší hostitelce, aby jí byla po ruce, ale to zcela jistě neměla dělat. Po pár dnech se totiž v domě zřítil strop a zavalil jejich ložnici, a aby toho nebylo málo, hipísačka při jedné náměsíčné procházce spadla do bazénu. Nechtěly jsme riskovat, že se příště utopí nebo se stane něco jiného, podobně strašného, a vyděšený těmito událostmi jsme z Tacomy odešly a šly hledat štěstí (nebo alespoň méně smůly) někam jinam.

Během našeho putování jsem bystrým okem neustále pozorovala kolemjedoucí auta, skoro jako bych snad očekávala, že ona bezedná smůla na sebe vezme lidskou podobu a bude nás neúnavně pronásledovat v ojeté dodávce. Avšak neštěstí je mnohem záluďnější než rachotící vůz. Nemůžete ho přechytračit ani nijak jinak oklamat, prostě se s ním musíte co možná nejlépe vypořádat, pořádně se oklepat a nabrat sílu na další trable.

Po babiččině smrti bylo však naše chaotické stěhování u konce. Ella z nějakých mně neznámých zdrojů

získala klíč od pěkného bytu v Brooklynu, kam jsme se se svým skromným majetkem nastěhovaly. Týdny a měsíce plynuly poklidným tempem, ovšem já jsem stále zůstávala v jakémsi očekávání náhlého stěhování, jelikož zvyk je železná košile. Nic se však nedělo a naše kufry dál nerušeně ležely pod postelí. Světlo v našem bytě bylo po celý den velice netypické – ráno nás probouzela platinová zář, v poledne jsme obědvaly za doprovodu oslepujícího zlatého jasu a odpoledne se neslo ve znamení ponuré stříbrné šedi, která do pokojů pronikala z pouličního osvětlení. Dokázala jsem celé dlouhé hodiny sedět a s neskryvaným údivem tuto překrásnou hru světél obdivně sledovat. Byla to taková moje malá radost, kterou jsem měla jen pro sebe.

I tak jsem však přes to všechno kolem sebe neustále cítila blízkost vtíravého stínu něčeho nepříjemného a pořád jsem nervózně očekávala další nával smůly a neštěstí. V ošuntělém knihkupectví mě jednoho dne sledovala oplzlá stařena, která mi, jak jsem později doma zjistila, ukradla telefon. Téměř dennodenně jsem na ulici mýjela potulného muzikanta, který zastřeným tenorem jako kolovrátek zpíval: „Jdi a zeptej se Alice.“

„Ále prosím tě,“ říkala mi pokaždé Ella. „To není žádná smůla, to je prostě New York.“

Ella se od smrti své matky hodně změnila. Skoro úplně přestala kouřit a docela se zakulatila. Koupila si

také kopu nových triček, z nichž žádné nebylo černé, ale naopak zářila všemi barvami.

Jednou v noci jsme se společně vracely domů, ovšem k našemu zděšení jsme všechna okna v bytě našly roztržštěná na tisíce malých blyštivých kousků. Ella přísně stiskla rty a upřeně na mě pohlédla. Očekávala jsem, že rozezleně zavelí, abych si sbalila věci a připravila se na další stěhování, ale nic z toho se nestalo. „New York,“ odvětila suše. „Už žádná další smůla, Alice. Už to stačilo.“

Začala jsem také chodit do státní školy a konečně jsem s chutí dělala věci jako všechna ostatní děvčata mého věku. Naši krbovou římsu jsem ověsila kýčovitými a dětinskými vánočními punčochami a našla jsem si brigádu v místní kavárně, která se po západu slunce měnila v docela drsný bar. Ella rovněž nezháhlala a s vervou plánovala vymalování bytu a koupí nového nábytku. Třešničkou na dortu pak byl mamčin nápad, že si nutně musím podat přihlášku na vysokou školu.

A přesně tato poslední myšlenka, neboli jak Ella říká, její přání zajistit mi přijatelnou budoucnost, se ukázala jako kámen úrazu. Příliš dlouho jsem žila na cestách a byla jsem zvyklá neustále pendlovat z místa na místo. Po mnoho let byl tohle můj zažitý životní styl, a tak jsem přirozeně pochybovala o tom, že budu schopna v New Yorku zůstat po celou dobu studia a pak si zde třeba ještě najít práci a začít tu

trvale žít. Je to, jako byste dlouhé roky spokojeně pobývali ve skromné pastoušce a najednou jste si z prvotřídních pálených cihel měli postavit vilku, kde budete žít až do smrti. Ovšem Ella se podle všeho s touto představou ztotožnila vcelku snadno. A aby toho snad nebylo málo, tak se jen tak jakoby mimochodem vdala.

Ostré říjnové slunce mě nemilosrdně bodalo do očí a vlak, kterým jsem jela zpět do Brooklyn, mě svým neúnavným kodrcáním doháněl k šílenství. Celou cestu jsem přemýšlela nad mamčíným selhávajícím manželstvím a nad tím, že se mi klube asi nejohybnější zubní kaz, co jsem kdy měla. Většinu svého života jsem musela bojovat se záchvaty vzteku, které Ella marně tišila meditačními nahrávkami, metodou reiki, kterou se sama pracně naučila, a chráničem zubů, abych sobě ani nikomu jinému neublížila. Svého otčima jsem bytostně nenáviděla a v noci jsem do toho titěrného kousku gumy kousala s takovou silou, jako by to byla jeho ruka a já ji chtěla rozemlít na padrtě.

Muž, kterého si mamka vzala ani ne čtyři měsíce poté, co ji pozval na první rande, žil v předposledním patře v luxusním bytovém komplexu na Páté Avenue. Jmenoval se Harold, byl bohatý jako legendární král Kroisos a byl pevně přesvědčen, že Lorrie Moore je značka fasádové barvy. A to je asi tak v kostce všechno, co o Haroldovi potřebujete vědět.

Byla jsem na cestě do Salty Dog, což je kavárna patřící páru z Reykjavíku. Zde jsem v té době pracovala a před tím, než mi bylo dovoleno alespoň vydrhnout kávovar, jsem musela absolvovat neskutečně nudné školení o tom, jak ukládat hrnky. I přesto to však byla fajn práce. Bylo jen na mně, zda hostům udělám pečlivě našlehané latté, nebo jen neidentifikovatelnou hnědou břečku. Odvíjelo se to pouze od toho, jaké jsem si ten den přála spropitné.

Tehdy jsem byla zrovna příjemně ponořena do práce a s výrazem naprosté spokojenosti jsem nabírala dorty, roznášela kávy a láskyplně omývala kleštičky na zákusky.

„Ted' se neohlížej, je tady Guy v klobouku,“ oznámila mi moje kolegyně Lana. Lana studovala druhým rokem keramiku a vypadala jako atraktivní sestra Davida Bowieho. Měla sice příšerný vkus, co se týče oblečení, ale cokoli si na sebe vzala, na ní vypadalo skvěle. Tenkrát na sobě měla ošuntělou kombinézu a ať se hnula kamkoli, doprovázel ji vtíravý zápach sádry a potu, který ovšem její charisma přeměnilo na drahý značkový parfém.

Guy v klobouku byl naším nejméně oblíbeným hostem. Lana tedy duchapřítomně začala čistit šlehač mléka, takže bylo na mně, abych se s ním vypořádala.

„Čau Alice,“ začal Guy a teatrálně kývl směrem k mojí jmenovce, a to i přesto, že je v kavárně skoro každý den a ví moc dobře, jak se jmenuju. „Pěkná muzika,“

pokračoval a pohlédl na Lanu, z jejíhož telefonu hrála kapela T. Rex. „Docela dobrej song. To je Stone Roses?“

„Bože,“ vyšlo šepem z Laniných úst a mně bylo jasné, že se za tím šlehačem mléka děsně baví.

Guy asi tak dvě minuty tupě zíral do jídelního lístku a ve mně se začaly zvedat vlny blížícího se záchvatu vzteku. Po očividně hlubokém dumání si nakonec stejně objednal jako obvykle a laškovně čekal, co na to budu říkat. Úlevně jsem se odebrala za pult a zabalila mu hromadu jeho oblíbených sušenek, aby snad za pár hodin nebyl zase zpátky.

Očima plnýma nenávisti jsem ho sledovala, jak se sune ke dveřím, a uvědomila jsem si, že se mi na něm hnusí úplně všechno. Nemohla jsem vystát jeho ustavičné bubnování prstů do stolu, jeho příšernou houpavou chůzi a už při pohledu na Guyovy blondáté chlupy na rukou se ve mně vařila krev. Než ušel těch pár metrů k východu, tak ještě stačil hrubě vrazit do sedící ženy, načež ji popadl za rameno a s předstíranou lítostí se jí omluvil.

„Je to totální idiot,“ přisadila si Lana, která taky pozorovala, jak nemotorně otevíral dveře, ze kterých se vypotácel, jako by byl pod vlivem kdovíčeho.

„Alice, musíš se uklidnit. Vypadáš, že ho chceš uškrtit. Je to jen Guy v klobouku,“ poučovala mě Lana.

Vztek pomalu ustupoval a jako vždy jsem začala pociťovat nával trapnosti, která se mě zmocnila po každé, když jsem reagovala přehnaně. „Já jsem ho ale přece nechtěla uškr...“, snažila jsem se trochu obhájit,

ale Lana mi okamžitě zatla tipec. Věděla jsem, že mi vidí až do žaludku.

„Už jsem ti řekla, že jsem viděla Christiana nahého?“ nadhodila Lana ve snaze odvést mé myšlenky někam jinam.

Christian byl náš šéf, který měl drobnou, ale hrozně krásnou ženu a malé děcko, jehož věčně rudá tvář mi připomínala malého ďáblíka. Usilovně jsem se pokoušela přijít s nějakým rozumným důvodem, proč Lana viděla Christiana nahého, ale nebyla jsem schopna přijít na nic, co by nevypadalo jako nezveřejnitelné scénky z červené knihovny.

„To jakože jste spolu tento...“, vyřkla jsem první věc, co mě automaticky napadla. Lana se jen tak povýšeně usmála, jako bych snad byla v téhle oblasti méně znalá než ona, což jsem bezesporu byla, ale mohla mi to dát najevo trochu citlivěji.

„Umíš si to vůbec představit? Počítám, že Luisa by po mně hned mrskla tím jejich rudým dítětem. Prostě mě poprosil, jestli bych je neztvárnila jako sochy. Nic víc za tím není.“

„A to jako byli nahý?“ otázala jsem se v naprostém údivu.

„Jo,“ odpověděla Lana tónem, který mi napověděl, že se o tom vlastně už nechce moc bavit.

„No teda, to mě by asi kleplo. A byl... bylo to velký?“ vyzvídala jsem dále. Lana jen bez zájmu pokrčila rameny a sklopila oči k displeji telefonu.

Jakmile se Ella začala scházet s Haroldem, umanula jsem si, že se Lana stane mojí nejlepší kamarádkou, protože jsem zkrátka potřebovala nějakého spojence, který mě bude pozorně poslouchat, až si budu pěkně od srdce stěžovat na otčíma. S Lanou jsme se časem skutečně sblížily, ale nikdy se z nás nestaly nejlepší kamarádky. Lana je sice zábavná a umí být i milá, ale chce být spíše středem pozornosti než něčí spřízněnou duší.

Popadla jsem svetr a chystala jsem se vyběhnout ven na autobus, aby taky Lana konečně měla příležitost udělat pár koktejlů místo mě. Jak jsem procházela mezi stoly, zmocnil se mě neklamný pocit, že mě kdosi upřeně pozoruje. Na rozdíl od Lany si mě málokdy někdo všimne, a tak jsem z toho byla obzvlášť vykořeněná. Samozřejmě že jsem zakopla, shodila hrnek a plná nové vlny vzteku jsem ten svinčík začala uklízet. Po očku jsem při tom sledovala všechny přítomné hosty.

Nejprve jsem svoji pozornost zaměřila na stůl, u kterého sedělo několik žen, jež se v zájmu udržení svých linií dělily o jednu jedinou kokosovou koblihu a popíjely zelené čaje. Dalšími zákazníky byli dva mladíci ve světlých tričkách, kteří se hrbili nad svými telefony a o dění v kavárně nejevili sebemenší zájem. O kousek dál seděla žena, jež se pokoušela začíst do Jane Eyrové, ale povšimla jsem si, že pokradmu pozoruje mladou maminku s batoletem, které zarytě bušilo

lžičkou do stolu. Posledním, kdo se mi ještě vešel do zorného úhlu, byl muž s koženou bundou a slunečními brýlemi. Na hlavě měl kšiltovku a ze sklenky usrkával obyčejnou vodu.

A pak se staly tři věci: Lana upustila talíř, který se řinčivě roztříštil na dlaždičkách, muž v kožené bundě poplašeně vzhlédl a při pohledu na něj mnou projela taková vlna zděšení, že jsem se rozklepala jako osika.

Naše oči se setkaly a mně došlo, že muž ví, že jsem si vzpomněla. Začaly se mi vybavovat všechny ty věci, o kterých jsem byla přesvědčena, že jsem je už nadobro zapomněla. Okamžitě jsem znovu viděla každý detail jeho auta a zřetelně cítila vůni vánočního stromku, která mě v něm obklopovala celých 14 hodin. Moje paměť byla jako filmová páska a nemilosrdně mi přehrávala všechny momenty únosu. Znovu jsme se ocitli na oné benzínově pumpě, kde muž koupil k snídani palačinky a vejce. Opět jsem měla na sobě svůj fialový svetr, pruhované tričko a kovbojské boty se cvočky, na které jsem dodnes náležitě pyšná. Vyprávěl mi spoustu příběhů, jejichž děje jsem už dávno zapomněla, ale vím, že se mi všechny moc líbily. Některé byly tak strašidelné, až se mi zježily vlasy na hlavě, a jiné zase velmi smutné, a kdybych se před ním bývala nestyděla, brečela bych jak želva.

A nyní tu po tolika letech stál přede mnou znovu. Muž, kterého jsem celé své dětství považovala za otce a díky kterému jsem paradoxně prožila

nejfantastičtějších 14 hodin v životě. Před deseti lety se mi zdál skoro jako starý pán, ale došlo mi, že tenkrát mu mohlo být nejvýše tak pětadvacet let. Ode dne únosu jsem ho sice neviděla, ale absolutně vůbec se nezměnil. Pořád vypadal jako mladík, ale nebylo pochyb o tom, že je to doopravdy on a že je tady kvůli mně.

V okamžiku, kdy mi všechny tyhle věci *docvakly*, muž se už zvedal od stolu, popadl odloženou knihu a rázně se vydal ke dveřím. Sotva dozněla zvonkohra, jako v tranzu jsem se za ním rozeběhla. Cestou jsem málem shodila něčí laptop, a než jsem ze sebe vykotala omluvu, ztratil se mi z dohledu. Zoufale jsem těkala očima po obou stranách ulice a více než kdy jindy jsem měla chuť na cigaretu. S mamkou jsme si občas rády zapálily, ale skončily jsme s tím, když jsme se nastěhovaly k Haroldovi.

Po několika absurdních minutách, kdy jsem jako mimoň postávala na chodníku, jsem se vrátila zpět do kavárny.

Na stole po sobě nechal prázdnou sklenku a zmuchlaný ubrousek. Také tam však ležely tři předměty, které by se rozhodně na kavárenském stolku nacházet neměly. Byl to ptačí brk, hřeben a kost. Brk měl tmavě zlatavou barvu a na špičce trochu zelené. Hřeben byl červený a kost vypadala jako kuřecí, ale měla tvar lidského prstu. Tato podivná trojice byla na stole rozložena jako hieroglyf a moje fantazie začala

při pohledu na ně pracovat na plné obrátky. Na nic jsem nečekala a tajemné artefakty jsem si strčila do zástěry.

„Co to jako mělo sakra být?“ otázala se Lana, která o mě nikdy předtím neprojevila tak upřímný zájem. „Vypadáš hrozně, celá se chvěješ a máš děsně bílé rty. Udělal ti ten chlápek snad něco?“

Když mi bylo šest, tak mě unesl, ale jinak o něm nemůžu říct ani půl slova.

„Ne, nic se neděje. Myslela jsem si, že je to někdo jinej, ale spletla jsem se.“

„No tak to ti nevěřím, Alice. Teď si tady sedni, dej se dohromady a já ti přinesu něco k snědku. Na hosty se vykašli a koukej být za dvacet minut zase v pohodě. To mi končí šichta a nechci tě tu nechat takhle v šoku.“

Ztěžka jsem sebou žuchla na nejbližší židli a pozorovala svá rozklepaná kolena. Jedna z těch žen s koblihou se na mě mračila jako bubák a arogantně namířila svým abnormálně dlouhým prstem na prázdnou sklenku, očividně čekala, že vyskočím jako rybka a znovu ji naplním.

To víš, trhni si. Na to mám tak náladu, ty můro.

„Prostě si to přiznej, úplně obyčejně se bojíš,“ říkala jsem sama sobě. Pokoušela jsem si vnutit myšlenku, že to byl zkrátka někdo jiný, kdo jen nějakou hloupou shodou náhod vypadal přesně jako můj únosce. Věděla jsem však, že je to jen chabá snaha o jakési vzpomínání se a že mě v nejbližších dnech čeká kdovíco.

Možná by celá situace byla o něco méně šokující, kdybych v jeho rukách nespatriila tolik povědomou knihu. Neviděla jsem ji roky, ale hned jak jsem rozeznala zelenou obálku, okamžitě jsem věděla, která bije. Ze všech knih, které existují, četl *Příběhy z dalekého Vnitrozemí*. O tom nebylo nejmenších pochyb.

3

Když jsem tuto knihu poprvé viděla, bylo mi deset let. Měla krásnou zelenou vazbu a obálku zdobily vyražené zlaté ornamenty. Byla to jen malá knížka, která se klidně dala nosit v kapse, ale babiččino jméno na sobě měla vyryto ohromnými písmeny, takže bylo téměř nemožné knihu kdekoli přehlédnout.

Už od malinka jsem milovala tajemné příběhy a nejrůznější legendy o nevysvětlitelných jevech či postavách, které údajně žily, ale nikdy je nikdo neviděl a s největší pravděpodobností zahynuly nějakým hrůzostrašným způsobem. S nadšením a neutuchající vervou, které je schopné jen malé děcko, jsem prolézala skříně a pevně doufala, že v nich najdu tajné dveře vedoucí do pohádkové země plné mluvících zvířat a cukrátek rostoucích na stromech. Není tedy divu, že když jsem *Příběhy z dalekého Vnitrozemí* našla

ukryté v ohromném prádelníku mezi ponožkami, byla jsem jako smyslů zbavená. Objevila jsem je na jedné ze svých toulek na půdě bohatého páru, u kterého jsme tenkrát s Ellou bydlely, protože mamka tam pracovala jako chůva jejich dvouletého synka. Na naše poměry jsme tam zůstaly celkem dlouho – celé první pololetí mé páté třídy. Potom se ovšem manžel začal k Elle chovat značně oplzle, a tak jsme odešly.

Se zkříženýma nohama jsem se posadila na potrháný kus koberce a jako u vytržení jsem skoro až s posvátnou úctou začala zkoumat obsah svého malého pokladu. Samozřejmě že jsem o své babičce měla jakousi matnou představu a věděla jsem, že píše, ale myslela jsem si, že je to literatura pro dospělé, která by mě stejně vůbec nezajímala. Ovšem nyní jsem před sebou držela nádherně zdobenou knihu, která byla očividně napěchovaná napínavými příběhy. Celkem jsem jich tam našla dvanáct.

Dveře, které zmizely
Hansa, ten cestovatel
Nevěsta na klíček
Jenny a noční ženy
Kožešinová panenka
Tři Alice
Dům pod schodištěm
Ilsa čeká
Podmořské sklepení

Matka a dýka

Dvakrát zabitá Katherine

Smrt a dřevorubcova žena

Jistě si dovedete představit, že jakmile jsem spatřila své jméno, na nic jsem nečekala a bez váhání nalistovala kapitolu Tři Alice. Stránky podivně šustily, jako by snad kdysi zmokly, a voněly po fialových bonbónech, po kterých by se moje mamka utloukla, ale já je nesnáším. Dodnes si živě pamatuji první řádky kapitoly, které jsem stihla přečíst ještě před tím, než se na půdu přihnala Ella a knihu mi nemilosrdně vyrvala z rukou.

Když se Alice narodila, její oči byly černé jako ebenové dřevo a ani zkušená porodní bába s ní nechtěla zůstat déle, než bylo nezbytně nutné.

Tahle první věta stačila na to, aby se mi strachy sevřelo srdce a vlastně jsem byla i trochu ráda, že se mamka objevila. Nechápala jsem však, proč byla tak rozčílená a z jejích očí šlehalý pomyslné blesky. „Okamžitě mi dej tu knihu. To ani náhodou není čtení pro děti,“ ječela na mě.

Jejím chováním jsem byla dokonale vyvedena z míry. Nikdy mi kvůli věku nic nezakázala, a když jsem se jí kdysi s dětskou naivitou zeptala, kde se berou děti, odpověděla mi tak detailně, že by se za to nemusel stydět ani Discovery Channel. Kdykoli mě spatřili mamčini přátelé, ihned měnili téma hovoru, ale

Ella mě nedala a vždy pronesla něco jako: „Pokračujte, Alice ví, co znamená předávkování a absták. Nepodceňujte ji.“ Potom mě většinou ležérním gestem poslala do kuchyně, abych jí namíchala lahodné martini.

A když tedy tenkrát přišla s tím, že jsem na ty příběhy malá, způsobilo mi to téměř bolestnou zvědavost. *Musela* jsem tu knihu přečíst, o tom nebylo sporu. Ten výtisk z půdy jsem už nikdy znovu neviděla, ale zapamatovala jsem si jeho název a trpělivě vyčkávala, až se mi zase kniha nějakou náhodou připlete do cesty. Celé své dětství jsem zasvětila tomu, že jsem oddaně prolézala stovky knihoven a knihkupectví a pátrala po knize, kterou jsem podle své matky neměla nikdy objevit. Přesně v okamžiku, kdy už jsem se sžívala s faktem, že knihu nikdy neuvidím, jsem ji našla na eBayi. Byla zařazena do internetové dražby, ale dřív, než jsem se rozkoukala, byla přiklepnuta k prodeji.

Uznala jsem tedy, že mít *Příběhy z dalekého Vnitrozemí* mi není souzeno, a tak jsem se rozhodla, že mojí novou posedlostí bude pátrání po jejich autorce Althee Proserpinové.

Lana asi půl hodiny po incidentu z kavárny odešla a místo ní přišel Norm. První tři hodiny strávil tím, že mi vykládal, jak byli s Lanou venku a že chudák netuší, zda to bylo rande, či nikoli.

Dlouho jsem se držela a neutrálně mu odpovídala, ale nakonec mi ruply nervy: „Kristepane, Norme! Přestaň fňukat a vzchop se trochu. Lana přede mnou

tvý jméno v životě nezmínila a to, že jste spolu byli v parku, už zaručeně pustila z hlavy.“

Zaražený a smutný výraz jeho tváře mi způsobil zvláštní potěšení. „Zatraceně, Alice. To bylo hnusný,“ ohradil se Norm a rádoby ležérně si sundal klobouk. Upravil si krempu a světáckým gestem si ho znovu narazil na hlavu.

Do konce otevírací doby už na mě nepromluvil, a tak jsem měla dost času o všem přemýšlet a celé si to znovu přehrát. Když mi skončila šichta, vypotácela jsem se ze dveří, přičemž jsem si připadala skoro jako nahá a hrozně nápadná.

Domy, které jsem na ztemnělé ulici míjela, se zdály být enormně obrovské a působily značně nepřátelsky a strašidelně. Zničehonic jsem sebou silně trhla, protože se o mě otřel neznámý muž, z kterého se linul zápach spáleniny a jeho oči mi v té tmě přišly jako dva uhly. Dotyčný si mě však ani nevšiml a svižně rázoval dál. Cítila jsem, že začínám být paranoidní a zmocňuje se mě panika. Jako vylekané děcko jsem všude vyhlížela svého únosce a nemohla jsem pochopit, proč nikde není.

Kousek ode mě stála hrstka lidí čekající na městský vlak. Připojila jsem se k nim, abych splynula s davem. Povšimla jsem si mladé ženy s kočárkem a hnána pudem sebezáchovy jsem si stoupla těsně vedle ní. Nevěnovala mi jediný pohled, ale její zkoprnělé pohyby mi daly najevo, že jí to není zrovna dvakrát příjemné. Jakmile vlak přijel, bez váhání jsem do něj naskočila,

ale vzápětí zase vyskočila, přesně jak jsem to občas vídala v akčních filmech.

Znovu jsem se tedy ocitla naprosto osamělá a strach celou mojí bytostí probublával jako horká láva. Nacpala jsem si do uší sluchátka a snažila jsem se zaposlouchat do uklidňující melodie, kterou mi do telefonu stáhla Lana. Byla to zvláštní, příjemná hudba, která mě měla uklidnit pokaždé, když se mi můj vztek zase začne vymykat.

Za několik minut dorazil do stanice další vlak, do kterého jsem vskočila jako pérovací panák. Před očima mi bez ustání těkaly nedávné zážitky z kavárny. Zřetelně jsem slyšela tříštící se talíř, viděla pronikavě modré únoscovy oči a především jsem nemohla zapudit myšlenku na ošuntělou knihu, která pro mě tolik znamenala.

Náhle jsem si uvědomila, jak palčivě mě od ustavičného otáčení hlavou bolí za krkem. Moje smysly už si přivykly reagovat na každý podnět téměř hystericky, a tak ve chvíli, kdy do vozu vešel klučina se saxofonem, jsem myslela, že vyletím z kůže.

Hlavou se mi splašeně honily nejpodivnější myšlenky, ale ani pro jednu z nich jsem neměla žádné smysluplné vysvětlení. Jako omámená jsem si pořád opakovala, jak je možné, že ten muž má knihu, po které jsem celé dětství tolik toužila. Neměla jsem nejmenší ponětí, proč se mi tohle všechno děje a jaký to pro mě asi může mít význam.

Ten chlapík mě před deseti lety unesl s tím, že jedeme za babičkou. Postupem času jsem uvěřila Elle, že to byla jen záminka, aby mi mohl udělat bůhvíco. Ale co když to všechno bylo úplně jinak? Třeba ten muž vůbec nebyl cizinec a skutečně mě chtěl odvézt za babičkou. Možná to Ella věděla a všechna ta léta mě záměrně držela v nevědomosti. Tyto otázky se přede mnou téměř hmatatelně zhmotňovaly a já netušila odpověď ani na jedinou z nich.

Roky poté, co jsem celou záležitost pracně uložila k ledu, se to celé zase dalo do pohybu. Když vlak konečně vyjel z podzemí zase na denní světlo, našla jsem si v telefonu článek o Althee, který kdysi býval můj nejoblíbenější. Byl to totiž nejobsáhlejší kousek informací o mé babičce, které bych se nikde jinde nedozvěděla. Kdysi jsem také měla originální výtisk časopisu *Vanity Fair* ze září 1987, kde Althea věnovali celých šest stránek. Na přiložené fotografii vypadala skoro tak tence jako cigareta, kterou kouřila, a na sobě měla krátké kalhoty. Její rty byly pronikavě rudé a pohled tak ostrý, že by propálil papír.

Článek začínal takto: *Althea Proserpinová vychovává svoji dceru na lidových pohádkách.* Je to vcelku podivný úvod, uvážíme-li, že zmínek o Elle je ve zbytku článku velmi poskrovnu. Je sice pravda, že mamka vyrostla za doprovodu princů, vodníků, víl a dalších podobných bytostí, ale rozhodně ne nějak výrazněji než kdokoli z nás ostatních. Rozdíl byl v tom, že Ella byla vedle

pohádek vychována také na hromadě peněz, které babiččina tvorba přinášela. Lískový les Althea nedostala darem ani žádnou šťastnou shodou okolností, nýbrž si ho zcela pragmaticky koupila.

Kdysi dávno, ještě předtím, než se babička stala známou, psala pro tuctový ženský časopis. Nebylo to nic moc lukrativního, jen taková nenáročná tvorba, která by její jméno na výsluní rozhodně nedostala.

Věci se však změnily roku 1966, kdy Althea podnikla jeden netypický výlet. Babička nikdy nebyla moc konkrétní, co se týkalo jmen, ale přesto dokázala poskytnout novinářům spoustu pepřného materiálu: na cestu se vydala s postarším mužem, což byl ženatý editor pánského měsíčníku. Společně s dalšími znuřenými americkými turisty se jen tak bez ladu a skladu potulovali po Evropě a nezřízeně popíjeli. Za pár dnů se však z neznámých příčin vztah mezi Altheou a editorem výrazně zhoršil a babička skupinu opustila. Sled prazvláštních událostí pak už na sebe nenechal dlouho čekat.

Nikdy nikomu neřekla, co přesně se stalo, a nemyslím si, že se to někdy nějakou náhodou dozvím. Určité nápovědy však přeci jen zanechala: „Skrze prastaré dveře jsem se vydala hledat nový příběh. Strašně dlouho mi trvalo, než jsem zase našla cestu zpět, ale stálo to za to.“ Tyto dvě věty shrnují tajemné období mezi lety 1966 a 1969, kdy babička zmizela z povrchu zemského.

Když se pak po letech vrátila zpět do Spojených států, zjistila, že už na ni všichni zapomněli, a jak sama prozradila, připadala si jako nikým nevitáný duch, kterému nezbylo nic než vzpomínky. Naštěstí jí její bývalý spolužák nabídl volný pokoj, a tak měla alespoň střechu nad hlavou. A právě v tomto půjčeném pokoji na starém psacím stroji sepsala oněch dvanáct příběhů. Ty byly později shromážděny do knihy *Příběhy z dalekého Vnitrozemí* a vydány malým nakladatelstvím Greenwich Village. Knize nedával nikdo valnou šanci na úspěch, ale vcelku brzy se *Příběhy* začaly v žebříčcích čtenářské oblíbenosti nenápadně propracovávat nahoru.

Na zadní obálce knihy byla babiččina hezká fotografie, na které vynikaly její šedomodré oči. Obočí měla pečlivě upravené do půvabného oblouku a ústa lehce pootevřená. Oblečená byla do jednoduché pánské košile a ruku jí zdobil masivní prsten s černým kamenem. Jejím dalším, už však méně elegantním doplňkem, byla opět zapálená cigareta.

Knihy byla zmíněna v několika literárních časopisech a byla zvolena senzací měsíce. Další úspěch na sebe nenechal dlouho čekat, jelikož v Americe debutující francouzský režisér si zakoupil přednostní právo na její zfilmování.

Film se stal velice rychle předmětem zájmu nejrůznějších bulvárních plátků, jelikož během natáčení vypuklo na place mezi členy štábu několik nepěkných

hádek, a dva z nich byli dokonce pohřešováni. I přes tyto těžkosti si ovšem film své fanoušky našel a byl označen jako originální nezávislý artový film, který dokázal zaplnit mezeru na trhu americké kinematografie. Později byly *Příběhy* přepracovány do psychologického dramatu, jehož hrdinkou je žena, která se probudí uprostřed hlubokého lesa a ze svého života si nepamatuje zhola nic. Jednotlivé scény v něm byly sehrány jako jakési neuspořádané babiččiny vzpomínky a sny a i toto zpracování si vysloužilo celkem obstojné recenze.

Film byl posléze použit jako předloha pro další divadelní zpracování a televizní minisérii. Althea poté odcestovala do Los Angeles, kde krátce působila jako televizní poradce, ale tento krok se jí nevydařil tak, jak by bývala ráda, a proto se vrátila do New Yorku. Zde se moc dlouho nezdržovala a koupila si Lískový les, jehož poslední majitel zemřel při hrůzostrašném požáru, který na pozemku vypukl.

Co se týče mužů, babička moc ostýchává nebyla. Jejím prvním manželem byl herec, kterého poznala na natáčení. Opustil pro ni svoji ženu, avšak celkem záhy byl zabit narkomanem a zanechal po sobě Altheu čekající Ellu. Babiččiným druhým partnerem byl Řek z bohaté rodiny, která ho ovšem nekompromisně vypudila, a společně se nastěhovali do vily v Lískovém lese.

Maminka tedy skutečně vyrostla na pohádkách, ale nedílnou součástí jejího dětství byla také smrt

a spousta peněz. Počítám, že většina z nich připadla Elle, protože během našeho nepřetržitého cestování jsme zvládaly platit včas všechny nájemy a nikdy jsme nemusely nijak strádat. Kdybychom bývaly chtěly, určitě bychom se mohly v Lískovém lese usadit, ale my jsme tento životní styl měly rády a přivykly jsme si na něj stejně jako na mamčin ostrý smích a moje nevyzpytatelné záchvaty vzteku. K tomu všemu mamka Lískový les z duše nenáviděla a vždy si dávala pozor na to, abychom se nikdy neobjevily v jeho blízkosti.

Během našeho putování po Spojených státech jsme si s Ellou vytvořily velmi pevný vztah, ve kterém jsme se jedna o druhou obětavě staraly. V televizních seriálech by se to dalo označit za ideální vztah, ale pokud jste bez ustání na cestách, bez jakékoli možnosti naštvane prásknout dveřmi a odpochodovat do svého pokoje, kde můžete celý den trucovat, je to občas přeci jen dost náročné.

Jako malá jsem si Altheu představovala jako moudrou pohádkovou kmotru, která nade mnou drží ochrannou ruku a neustále mě odněkud po očku sleduje. Kdykoli jsem na sebe koukla do zrcadla, moje dětská fantazie začala pracovat na plné obrátky a já jsem skoro s jistotou věděla, že tam někde za ním je pohádková země mojí babičky Althey. Čas od času jsem na ulici potkala někoho, kdo se mi zdál podivný a nezapadající mezi ostatní. Avšak když je vám pět šest let, pojmy jako násilník či únosce jednoduše neberete

v úvahu, a tak jsem si vysnila, že je to babiččin posel, který mě má za úkol kontrolovat a pak jí předat zprávu.

Avšak nyní, na prahu dospělosti, jsem na babičku pohlížela zcela odlišnými a hlavně realistickými očima. Althea nebyla žádná královna pohádek, která všem dětem na světě rozdává sladkosti. Byla to arogantní žena, která se nikdy nezajímala o nikoho a o nic a sobecky si šla jen za svými cíli. Za celý můj život se nás jedinkrát nepokusila kontaktovat, a když mamka v devatenácti letech otěhotněla, dala od ní ruce pryč a já jsem byla tak to jediné, co Elle zůstalo.

Tohle se ovšem do žádných článků nedostalo. Althein druhý manžel v Lískovém lese spáchal sebevraždu a od té doby byla z vily nedobytná pevnost, kam nikdo nechodil a odkud nikdo nevycházel. Mamka za jejími vysokými zdmi strávila nekonečných čtrnáct let, během kterých byla jejím jediným společníkem její vyšinutá matka. O tomto období svého života se mnou Ella nikdy nemluvila a nepočítám, že někdy bude. Dokonce ani nechodila nikam do školy, takže dodnes netuším, kde se seznámila s mým otcem, a pochopitelně ani nevím, kdo to vůbec je. Všechna tato její tajemství jsou pohřbena tak hluboko, že už mi dávno došla trpělivost se na ně ptát.

Konečně jsem se nějak dopotácela zpět do Haroldova bytu, kde to páchlo podivnou směsicí parfémů mé nevlastní sestry a jídel z rychlého občerstvení, která Ella často objednávala. Řekla bych, že Harold

je ten typ muže, který od ženy čeká, že mu bude po zbytek života vyvařovat několik teplých jídel denně, ideálně ještě podle receptů jeho matky. Ovšem v Elle se v tomto ohledu hluboce zmýlil. S mamkou jsme si bez problémů vystačili s fazolemi a cereálními lupínky, a když už nás hodně honila mlsná, přilepšily jsme si popcornem.

Dole v hale jsem zaslechla zvýšené hlasy, které vycházely z Haroldovy ložnice. Haroldův hlas zněl zvláště syčivě a podle mých pozorovatelských schopností stál nalevo od dveří. Ella se nacházela asi někde u postele a svým jemným hlasem mu něco nevzrušeně odpovídala. Přitiskla jsem ucho ke stěně a s napětím jsem se snažila pochopit, o co jde.

„Přes den si vypadej klidně jako koště, když chceš, ale dnes večer ses měla ukázat jako moje žena!“ *Žena* mi v mých uších znělo ještě hůře než koště. Harolda jsem nesnášela od prvního momentu, ale nezbylo mi než si na něj zvyknout. Ella mě tolikrát neúnavně ujišťovala, že Harolda miluje a umí si s ním poradit, že jsem jí to pomalu začínala věřit.

Ellino výmluvné ticho však bylo mnohem údernější než Haroldův řev. Kdykoli jsme se kvůli něčemu hádaly, vždy na mě jen upřeně koukala a nijak nereagovala. Pracně jsem se snažila přijít se všelijakými argumenty, abych ji přesvědčila, ale ona vždy jen zírala a prostě mě nevnímala. Tohle její zvláštní odzbrojující ticho bylo zbraní, se kterou za všech okolností dosáhla svého.

„Ello.“ Haroldův hlas zněl najednou skoro zoufale, a kdyby to nebyl on, možná by mi ho bylo i líto.

„Ello, řekni už něco, sakra!“ Zřetelně jsem slyšela šustění jeho oblečení a věděla jsem, že se přiblížil k mamce.

Ještě chvíli jsem se zatajeným dechem vyčkávala a pak jsem se pokusila vylomit dveře. Zamčené.

„Mami! Co se děje?“

„Kristepane, to je zas ta tvoje holka, co?“

„Mami!“ vykřikla jsem znovu a začala jsem vší silou bušit pěstí do dveří. „Pušť mě dovnitř!“

Na chvíli se rozhostilo naprosté ticho a potom mi Ella konečně odpověděla: „Všechno je v pořádku, jdi si lehnout.“

„Ne. Mami, otevři ty dveře!“

„Nic se neděje, Alice. Jen si povídáme. Mazej na kutě.“

Harold náhle dveře zprudka otevřel a já jsem překvapeně vykulila oči. Vypadal hrozně zuboženě a byl oblečený jen napůl. Měl krví podlité oči a vlny vzteku z něj doslova tryskaly.

Na posteli za ním seděla Ella, která mi z nevysvětlitelného důvodu připomínala vlčí mák. Měla vcelku odvážné letní šaty, které odhalovaly její tetování táhnoucí se od paže skoro až na krk. Znázorňovalo jakousi trnitou halucinogenní kytku, která by svým zjevem zapadla mezi rostliny ze sci-fi filmu.

Ve zšeřelé chodbě Ella vypadala jako nelítostný predátor, zatímco zdrchaný Harold by mohl být připodobněn